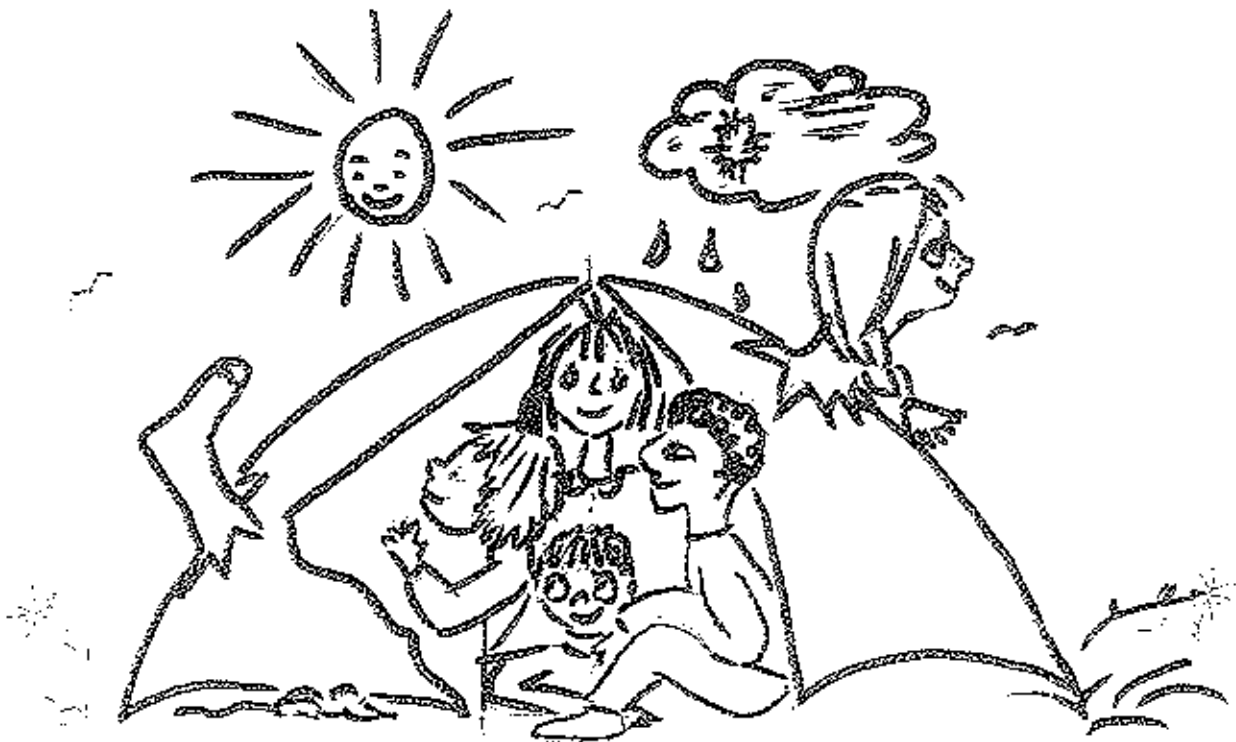
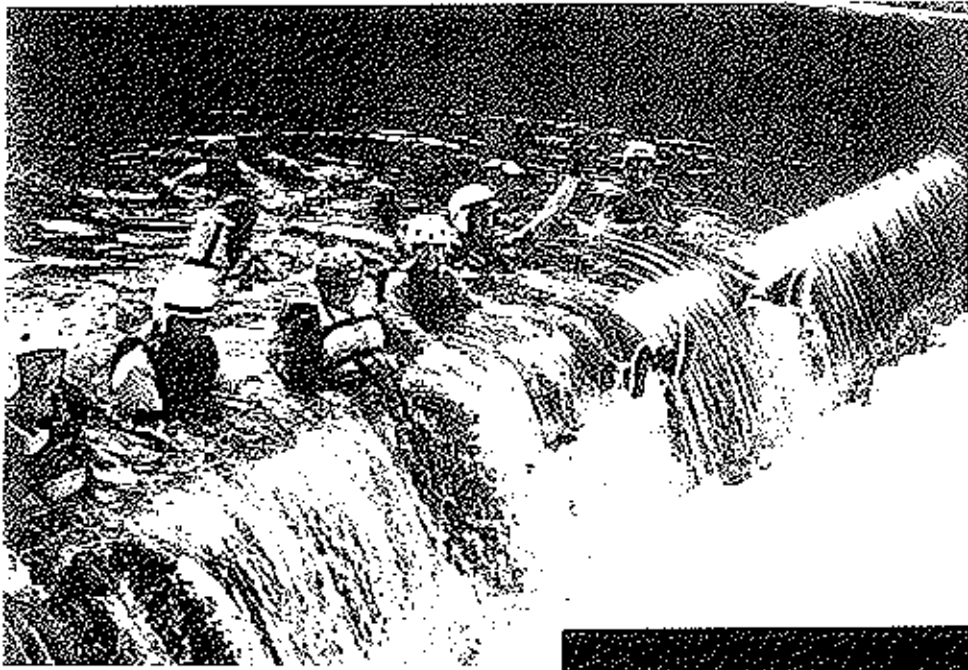

VLTAVA 98

9/12

Je čtvrtek večer. Sedím u své celtové stříšky, těším se na dobrou večeři (dnes vaří Bobřík s Jířou a Vilík asistuje) a mám volnou chvíli na zápis do kroniky. Kočím mě shánějí mezi stany další potřeby k večeři ostatní putovníci. Nad hlavou mi na laně schne tričko, tepláky a další vodní výstroj, pod svahem syčí, pění, hřmotí a ševčí Veltruský kanál svými jízky a peřejemi. Prostě pohoda.

Ale vezmeme to pořádně od začátku. V úterý 18.srpná nastal všem účastníky již netrpělivě očekávaný den D - den srazu, přípravy a zahájení našeho letošního putování. Matouš už dlouho předem pečlivě připravoval, vybíral, zjišťoval a zajišťoval všechno možné (ale i to nemožné), aby nám puťák vyšel. Už párkrát jsme měli puťákovou desetiminutovku, v pondělí jsme se odpoledne v loděnici sešli a znovu opravovali loď - práce je pořád dost. Čekala nás i v úterý odpoledne. Scházeli jsme se sice jako švábi na pivo, ale kolem osmé hodiny večerní už byly práce toho dne již téměř ukončeny. Stany postavené na uklizeném trávaku se už lěšili na své obyvatele. Vilíkův stan byl dokonce v záběhu, protože ho dostal den před puťákem ke svým 15-tinám. A konečně s přibývajícím šerem přibývalo i sedících postavíček u ohníčku připraveného dole u lodí.

Letošní sestava byla takováto:

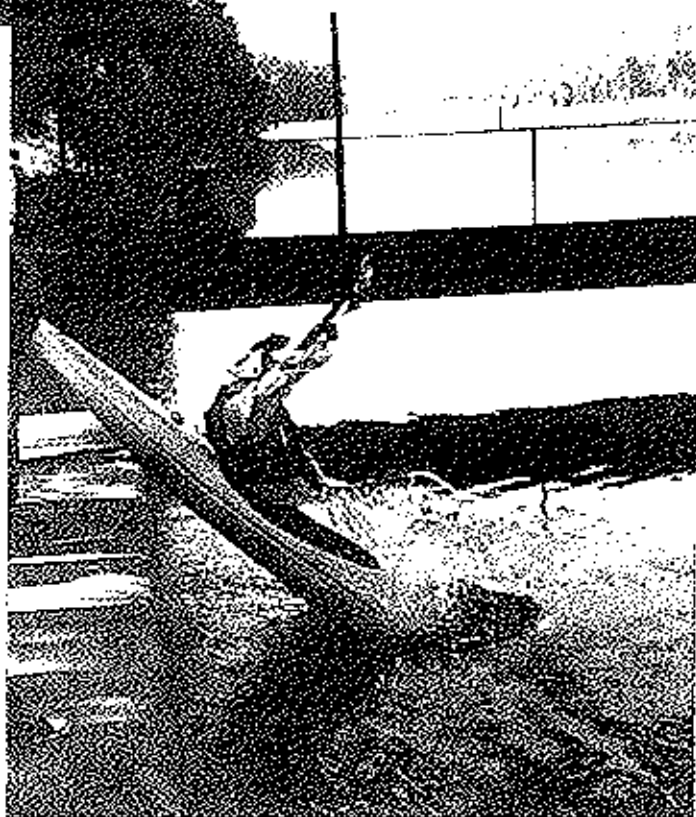
Matouš	- hlava a velký šéf přes všechno
Bleška	- těloznalec a životabudič a náš zdravotník
Zrzka	- nositel kasy a hlídač všemožných účtů
Hil	- DPV a strojvočič.

A co ostatní:

Gečítka (Darina) co spí s Bizi (Eliškou) a vaří (je to pro ně nervní drama) se Sergejem a Andym. Naše kuchařská skupinka tj. Jířa, Vilík a Bobřík s mojí maličkostí (tj. Zrzka). Sam a Niki (Nikola) vaří s Hilem a Ford s Bleškou a Matoušem (, že by vrchní myš nádobí?). Stopař bydlí se Špajdou (ten baští veget a přitom vyjídá Prekovi (Šárka), Čipovi a Ježkovi. A to je celé naše osazenstvo. V úterý večer bylo vaření večeře jednoduché - pečení vuřtů zvládne snad každý - ale pozor Serža vybral speciální opěkáč větev dosahující z lavice až do středu ohně. V první fázi se část větve zlomila ihned po napichnutí večeře. Buřt ale k Seržově radosti nespadol do ohně, a tak ho jen Serža pečlivě přemístil. Po umístění klády nad oheň začala tato nejprve doutnat a poté i hořet jasným plamenem i s buřtem. Drama vrcholí. Serža zastíněn přineseným ohňoštitem odhodlaně mává kládou nad metrovými plameny. Klacek hoří, nervy ostatních jsou napjaté hovor postupně utichá až na sázkové fanatiky, kteří se hádají zda Seržův buřt spadne do ohně za 1 nebo 5 minut. Ted! Serža odvážně snímá větev, všichni tají dech a už - je buřt v pohodě na krajíci chleba. A bylo to. Serža baští, my se mírně olizujeme, ale pak si dáme toho svého buřta taky. A ještě domluvit se na zítřek, uklidit věci a sebe a šup do péče.

Zapsala Zrzka

P.S. a ještě čncí záznamy jedno vzrůšo - před zahájením prací na lodích jsme zjistili, že vrata do spodní loděnice někdo otevře velkými křepáčkami jako krabičku sardinek, ale místo rybiček nám vybral několik lodí. Ach jo! To je teda život!

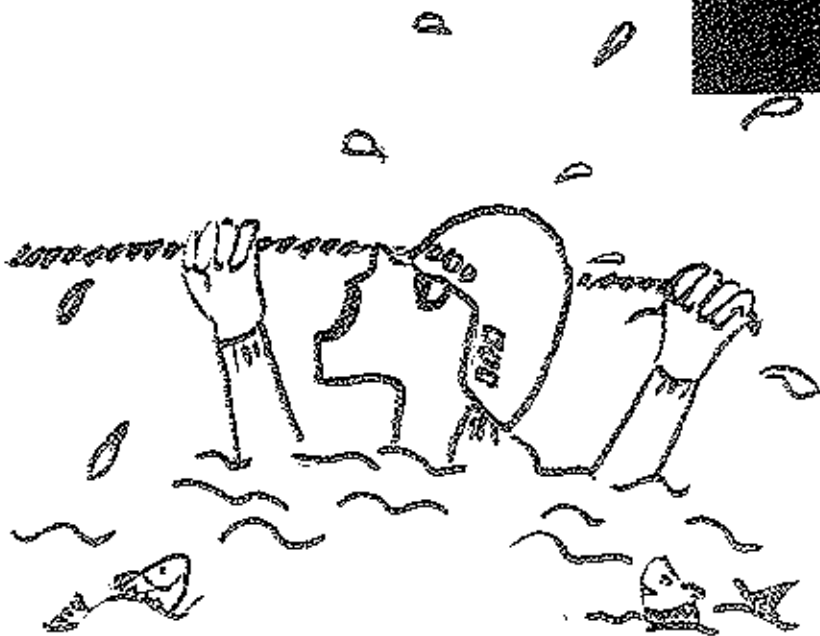
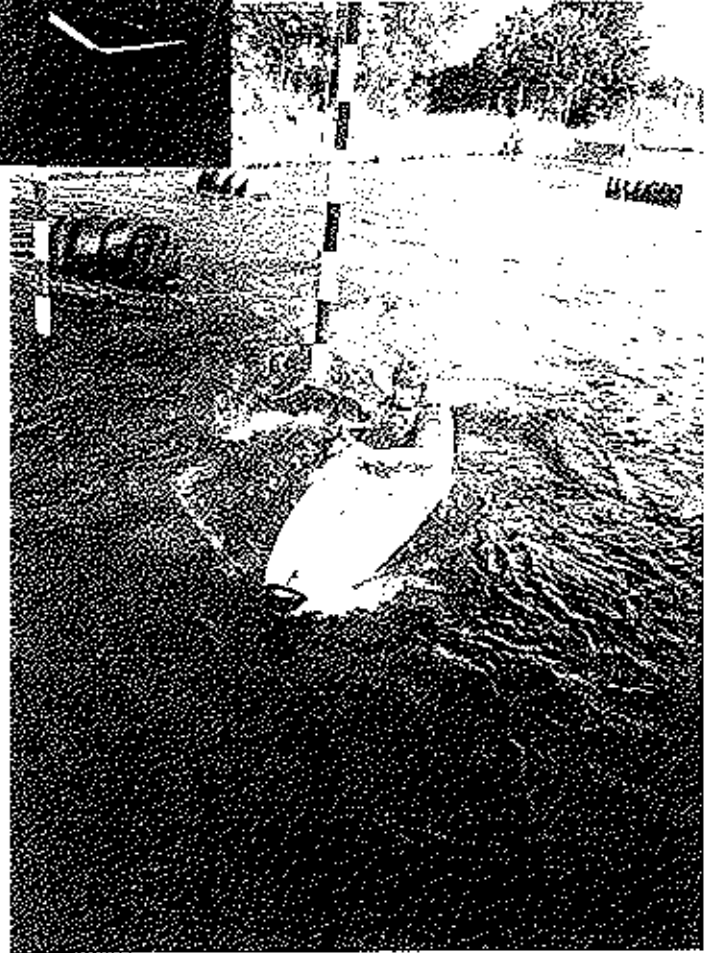
6/1/14

Středeční ráno uvítalo sluníčkem spáče ve stanu i pod širákem. Je krásně a teplo. Mezi osmou a devátou hodinou ranní se batolíme ze spacáků a jdeme nakoupit snídaní a baštu na cestu - dokonce i ti, co bráli do půl třetí „škatulata hejbejte se“ v jednotlivých stanech a vyprávěli si své životopisy - že Preku & spol. Neměia bych zapomenout taky na mučáčo Forda a Sama. Byla to prostě dost akční noc. Poslední úpravy na lodích, kompletace stanů i dalších krámů a už je tu Híl s vozíčkem. Nakládáme naše rance, dva kajaky singlovku a spoustu věcí na výcvik záchrany. Část dopoledne strávíme údržbou kol - v pátek už na nic nebude čas.

V poledne už drkotáme vláčkem nejdřív do Kralup, kde se část výpravy málem ztratí mezi jednotlivými nástupišti a pak dalším vláčkem pokračujeme dál. Ze zastávky je to už jen kousek přes most ke kanálu. Z mostu kontrolujeme kanál - je tady a cojý. Někteří z nás zajásají a řítí se k vodě a honem k bágům, aby už byli v piavecké výstroji. Několika dalšími se při pohledu na hráze rozklepou kolena. A to ještě chudáci nevědí, že vody za pár hodin poteče mnohem víc. Bagáž, loď i řidiče Híla s navigátorem Bleškou stěhujeme přes plot (pan správce ještě nedorazil), zabýdlujeme se, baštíme, držíme malý poledňáček a už je tu Matouš s házečkami a jde se na věc. Všichni v dlouhých kaňhotech i rukávech s vestami s helmami zkoušíme nejdřív házet na protější břeh kanálu házečky, pak nám Matouš ukazuje skok do neznámé vody, což po něm všichni radostně opakujeme. A už jsou tu první topiči se a házečky jen sviští vzduchem. Začínají se mezi námi rojit kajakáři. Záhada se za chvíli objasní - přichází správce a pouští vodu - paráda. Ještě chvíle výcviku a pak se jednotlivé rampouchy rozbaňují z ochranných pouzder a rozmrzají na břehu počítlivě sledující trénující loď. Je tu německý oádl - prý mají v sobotu tady na kanále mezinárodní závody. No a pak ještě chvíle výcviku, večere a posezení pod lampou - blikající, takže jsme chvílkami vypadali jako odbáněči špatných myšlenek nebo vos, jak jsme poskakovali a mávali rukama jak šílení kolem sebe, aby opět bylo světlo. Nejlépe se myslím osvědčil Ford. Popovídali jsme si, Matouš nalačil kytaru, hlas i naši náladu. Chvilí se zpívalo, hrálo na filmy poč vedcím Ježka - chudák Nikola coby Tom nabral hlavou lavičku, ale na rozdíl od těch kreslených vydržela. Ani dalších pět osob, co na ní sedělo nespadlo a tak musel zákonitě spadnout Tom tedy Niki. Nejdřív na všechny čtyři a pak na záda. Chvilí jsme ho uložili, konejšili a vše až na bouři a šrám dobře dopadlo. Ještě pár písniček a hupky čo hajau.

Dobrou noc všem přeje Zrzka.

Čtvrtek ráno. „Kdo chce nakupovat!“ ozval se Zrzčín hlas svolávající některé jedince k odchodu na místní obchod. V něm jsme se obsloužili potravinami potřebnými k přežití na tento den a po nás nastoupil na řadu Sam. Buďte mu ōlbě. Výběr jídla zahájil dvěma balíčky CHIPSŮ a veřko čokoládou MILKOU. Potě jsme raději z krámu odešli a vydali se nazpět do tábora.

Mezitím v táboře byl probouzející se Bleška zaskočen Špajdou, který mu strká pod nos svůj ešus se slovy: „Bleško, Bleško otestuj to!“ Zatím sotva viděcímu Bleškovi se rozjasnila očka. Že by snídaně? Jeho radost ovšem velmi rychle opadla, neboť Špajda pokračoval: „To je vođa z kanálu - je docela teplá!“

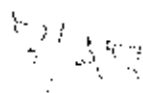
Pak následoval nácvik záchrany tonoucího, který ne vždycky končil šťastně a někteří jedinci museli, leč nechtěně proplavat celý kanál. Například Zrzka, která v domění, že je přivázána skočila do vody pro Chipa. Počernž stále plula kanálem a bylo jí divné že je nezachytlo lano a nepřitáhlo ke břehu. (A tak se vyplatí řídit se příslovím, „Dvakrát měř a jednou řez“) Nakonec se ukázalo že se jí vytrhla karabína s lanem. Ale i přes tyto nedostatky jsme dále pokračovali ve výcviku. Zvlášť někteří se na tom vyžívali. Např: Odvážné skočky Bobřika, jak se později ukázalo, se hodily. Ovšem Vilík by se jako záchranář z pobřežní hlídky taky uživil. A další si hráli na mrtvolky plovoucí (Čip, Gedžitka, Špajda, Preek a mnoho dalších). A tak pořád dokola: do vody, splout, chytit, přitáhnout, vylézt a znova. Pokoušeli jsme se zachraňovat i více lidí. Nejvíce se nám povedlo vytáhnout tři. A taky víme, že míadší osoba by neměla zachraňovat starší. Když už jsme byli dostatečně zničeni ze záchrany, následoval oběd.

Po obědě byl kratičký polední klid, během kterého se ti chytřejší byli doslova projít v kanálu a ti ostatní se pekly ve stanech. Po té následoval opět nácvik, při kterém se povedlo totálně zničit Prekovy kalhoty. Ale jinak byl, hrozně zábavný. A stejně akční jako ráno. (Myslím, že na takovýhle nácvik mnozí z nás nikdy nezapomenou). Povedlo se nám lanem prásknout dva kajakaře při nástupu do lodě.

Žili jsme však i kulturou. Kratičká procházka na neďaleký Zámek a jeho okolí se však změnila v drama. Nikdy bych nevěřila že i na takového krátké vycházce se polovina lidí dokáže ztratit, ale jak bylo vidět tak to bylo možné. Když ztracená skupina přemýšlela jak to vysvětlí, tak kdosi řekl: „Bylo by dobré, kdyby ostatní od tabletůd přišli. Pak by se dalo tvrdit, že tu na ně už asi hodinu čekáme.“ No sranda byla když skupina neztracených se skutečně za ztracenci objevila. Nakonec všichni společně došli domů. Kde po teplé večeři jsme si poslechli pár písniček a po rašném dni si trochu popovídali. Sergoška si stěžoval „že tu maj prasklý prkýnko“ na WC, ale jinak se nám tu líbí.

Napsala a opravila Prekovka a jinak vzpomínky Zrzky,

Vilíka a Jití.

Páteční ráno bylo pro mnohé z nás dosti krušné, neb se vstávalo už kolem 7 hodiny rána z důvodu velkého nákupu. Na přepadovou akci místní tovární prodejničky jsme vyrazili v početnější sestavě než včera, vyzbrojeni vaky, pytlíky, batohy, sáčky i saky - prostě tím co bylo zrovna při ruce a po odchodu naší eskadry zbyli za pultem jen vyplašení prodávači pár oschlých salámů, konzervy (ne každý z nás vlastní otvírák) a asi tři housky. Část kotistů jsme vybalili hned k snídani (přece se s tím nebudeme někam vláčet) a vydatně posílení jsme se pustili do balení. Šlo to celkem od ruky, dokonce i sluníčko na nás s potěšením vykouklo, což bylo po noční deštivé přeháňce moc milé.

Ještě nám zbylo dost času i na kanál. Někteří otužilci si spolu s Bleškou chtěli projít kanál, ale jelikož si dnes správce s pouštěním vody přivstal, rekreační válení ve vodě se brisčně změnilo ve splavávání stále silícím proudem, přičemž část výsadku, která uvízla na ostrůvku z pneumatik hned pod sklopným jezem, doháněla plovoucího Blešku po břehu. Pak jsme pod vedením Matouše vrhli na výcvik na kajaku. Někteří vysocce odborně teoretizovali na břehu, ale Preček odvážně skočila do první prázdné lodi u břehu a už to šlo ráz na ráz. Od břehu ke břehu, peřejkami napříč proudem do vračáčku prostě šlo jí to jedná báseň. Potom zkusil své štěstí Sam. Své mírně rozkolísané traverzy stále zdokonaľoval, až konečně téměř stylově přistál se slovy „už toho bylo pro dnešek dost.“ Sama vystřídala Zrzka. Sice se zdálo, že si s lodí dělá co chce, ale nebyla to tak úplně pravda. Hoit zádný učený z nebe nespadá a chce to hlavně jezdit a jezdit. Posledním sjezdem se Matouš za všechny rozkoučil s kanálem, Špajda s Prečkem a Zrzkou si splavájí kanál a šlo se převléci a nakládat. Po břehu je sledovala i Čip - do vody se jí už po předechozí příhodě na jezu nechtělo. Co se vlastně událo?

Během výcviku na kajaku si Čip s Prečkem splavávaly jízek v horním úseku, kde jsme měli včera perfektní výcvik záchrany tonoucího. Jenže dnes byl jízek spuštěn jen do poloviny a tak se stalo, že k nám doplavala Preek a křičí, že Čip visí ve váci a nemůže z něj. Honem! Co se děje? Než jsme se rozkoukali a zaostrili na Čipovu hlavičku vykukující z pěny pod jezem, záchranář Bobřík s výkřikem „topí se“ v běhu si strhává šňůrku z házečky brisčně zacílil a profesionálně vrhl házečku přímo Čipovi do rukou. Siáva mu!. Sám hrdině Čipa přitáhl ke břehu a rozpálen svou odvahou i úspěšným zákrokem táhí Čipa ještě i notný kus po břehu. Hurá Bobříkovi! Kdydy jeho nebylo možná by se Čip cábril pod jezem ještě teď.

No a pak hup do vlaku, vláčkem do Kraňup, tam do jiného vlaku. Cesta teď už proběhla klidně až do Loděnice. Tam vše vytáhat z ranců nacpat do loďáků a konví, vyvázat lodě na vleč a celé hospodářství i s robátky a koly umístit do Rudabusu a už se frčí směr Rejnštejn.

A co bylo dál? Projížděje serpentýnami podél řeky Otavy sledovali jsem už od hrađu Rábí, zda je v korytu řeky vůbec něco jiného než kamení. Pokaždé když se zalesklo zrcátko vodní hladiny - zajásali jsme. A už je tu Sušice, ale my jedeme pořád výš proti proudu. S přibýajícími kilometry ubývá vody v řece. V naší cílové a plánované vyplouvací stanici - kempu u Rejnštejna je v řece vody dost - na umytí rukou. Ale má pršet, tak uvidíme. Vybalili jsme z Rudabusu sebe, kola, batožinu, za šera uklohnili něco teplého k večeři a po malé besedě mezi stany šli spát.

Perlička „Co se ti dneska líbilo a co ne Sergeji?“ ptá se Matouš. Serža: „Nó líbilo se mi to splouvání kanálu ráno a nelíbí se mi že na záchodě je zase praský prkýnko“. Matouš oěví: „Tak si ho nemáš brát všude sebou!“

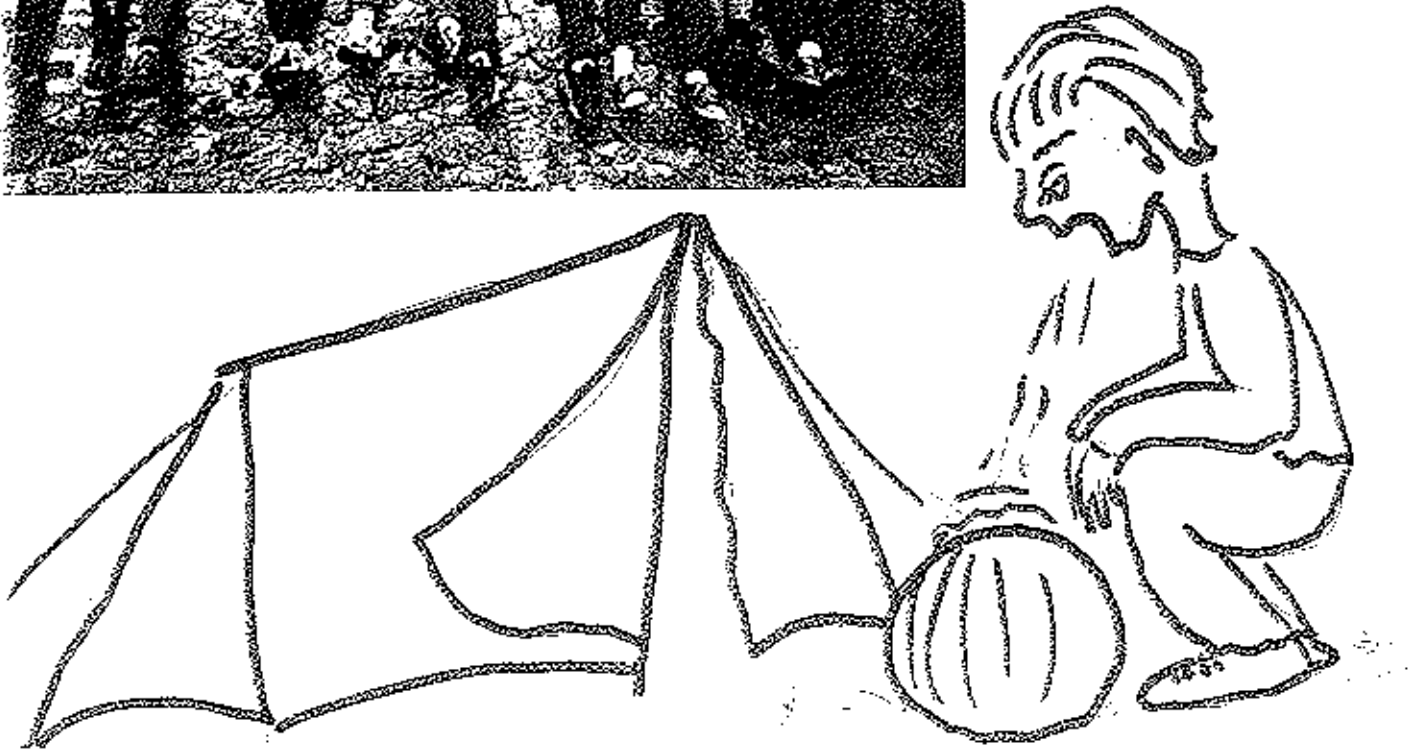
Zapsala Preková

Sobotní ráno nezačalo pro některé z nás šťastně. Když totiž zjistili, že se někteří jejich spoluubydílci poblíž k nim do stanu přešla je veškerá radost. Našli se však i tací co byli přes noc šikovnější a stihli udělat pár kroků vedle stanu. Hned ráno se proto museli všichni členové letošního putáku rozhodnout zda dokáží jet na kole delší úsek nebo raději půjdou pěšky nějakých pouhých 14 kilometrů. Bohužel na tom byli někteří tak špatně, že zůstali v táboře. Naložili jsme se do Rudobusu, který nás odvezl až do Antýglu, odkud začínala naše pout' na kolech. Jeli jsme krásnou mírně zvlněnou krajinou. Cesta kterou jsme se prodírali stále ke svému cíli byla lemována borůvkami a malinami. Z počátku jsme se jim celkem úspěšně vyhýbali, ale po nějakých deseti kilometrech jsme již nevydrželi takový nátlak na chuťové buňky a pustili se do nich. Po první zastávce u borůvek se naše tempo značně snížilo, ale když přišlo na řadu dlouhé a prudké stoupání, přišel tento energetický doplněk vhod. Jen jsme měli chvílemi problém dostat z jejich blízkosti Matouše. Hlavně díky jemu nám trvala cesta na Poledník hezkou chvíli. Když už jsme konečně dorazili na jeho vrchol, rozhodli jsme se každý utratit pár korunek, abychom si mohli vylézt na rozhlednu a těšit se pohledem dolů. Gečička se tímto pohledem moc nepokochala protože se bojí výšek. A když už byla v bezpečí vylákal ji na plošinu Híl a vyzval jí aby se podívala dolů, což už na její žaluček bylo moc. Poté jsme sjezli z té pěkné vyhlídky a radostně se vydali dál, protože na nás čekal sjezd z kopce dolů. Většinou z nás se tento úsek líbil, až na Sama. Tomu chvílemi vnochávala brzda, a tak se v první čtvrtině toho nádherného kopce natáhl i se svým kolem přes celou cestu, k velké smůle za ním jedoucího Híla. A tak oba brzdili tím samým způsobem - a to kolenem. Naštěstí měl s sebou Bleška lékárníčku a dal vše do pořádku. Jen Samovo kolo ne, protože si usmyslelo, že mu upadne v zádu jeden brzdomý spalík. Po čtyřkilometrovém sestupu jsme se dostali na silnici, kde jsme naložili Sama s Bleškou a jejich kola do autobusu směr tábořiště. My ostatní jsme pokračovali na kolech. V tábořišti jsme si se svými kamarády popovídali o dnešních zážitcích, najedli se a pomalu se začínali po jednom ztrácet do svých stanů. Přeji vám všem dobrou noc a vyspínejte se do rána.

Zapsala Jit'a.

Zatímco se naši kamarádi vozili na kolech naše malá skupinka vyrazila pěšky. Zrzka rozhodla, že půjdeme okolo kanálu na Tříjezerní slat' a pak na Čeřkovu pilu. Asi 2 km od H. Antýglu jsme narazili na občerstvení a prodej pohledů. Tam ovšem Špajdovi nebylo dobře (teda to celou dobu, ale tam to na něm bylo nejvíce poznat). Dali jsme si čaj a nakoupili velké množství pohledů. Na tříjezerní slati jsme hrozně nenápadně trhali borůvky, tam se jim opravdu dařilo. Špajda poléhavá, posedává a na dolním Antýglu se rozhodne že pojedě zpět do tábora na Rejnštejn. My pokračujeme na Turnerovu chatu. Cesta vedla okolo Hálkovy chaty, kterou jsme si prohlídli a zavzpomínali na podzimky. Na Turnerově chatě cosi pojedli, tedy pořádně se nadlábli. Hlavně Serža (jak říkává Zrzavá) ten toho zdláb. Nejdřív polévka, pak Šumavský kořáček, smažený sýr. A zapil to horským čajem. Z Turnerky stále dolů po pravici Vyčim a takhle až na Čeřkovu Pihu. Autobus nám jel až za půl hodiny. A tak jsme čekali na ČSAD do Rejnštejna. Čekání nám zkrátilo hledání otevřeného buřáče. Při nástupu do autobusu jsme zahlédli něco nečekaného - Bležhu se Samem a s kořama. Sam se zavázanou rukou, a tak jsme nejeli sami. Po příjezdu se někteří (Preck a Čipovka) šli jako umejt' do místního plivátka za 10Kč, kde se Čipovka málem utopila.

Opsala Preck a vše vymyslela Čipovka.

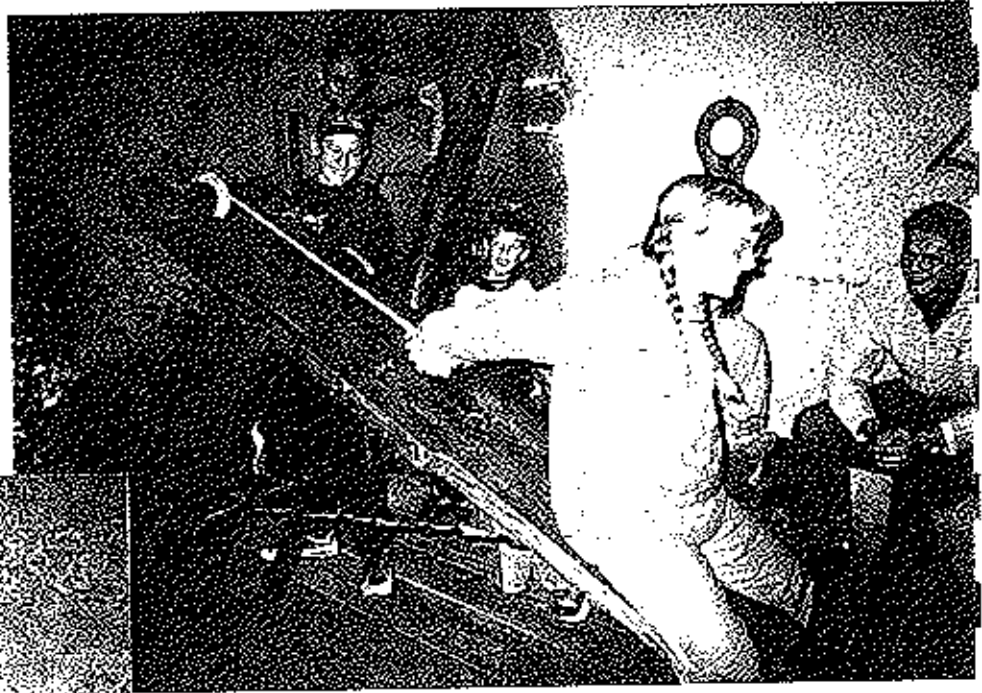
10/15/11

Nedělní ráno nezačalo o nic lépe než to sobotní. Například Stopák ten nám poblí melou, který byl na čtyři věci. Nejdřív na něm Špajda spal, pak byl pobít, poté jsme ho měli k snídani. Na konci tohoto řetězce se náš milí melou stal strašákem. Po zdatilém snídani jsme vyrazili Rudobusem, někam do Nové Peci. Proč ta změna plánu? Protože naše sídlička Otava byla nesjízdná. A tak hurá na Vltavu.

Ruda ty co jely na kole vysadil v Nové Peci a pěšáky převozl do Frymbarku. Ti na kolech vyjejí aniž by vnímali kilometry. Cestou potkávali borůvky a tak nadiábauti a posilení vyjejí vždy dál. Když se naše výprava blížila k cíli, tak někteří jeďáci (viz Špajda, Vilík, Boňřík a Preek) pečali na kolech protahovat svoje těla, takže to vypadalo jako aerobik s Olgou Šplíchalovou. Po projetí pod cedulí Vyšší Brod se nám rozjásali duše. V kempu nás překvapila Čučla zato Ruda se někde flákal. Ještě dvě tři kolečka kolem tábořiště a bus je tu. Potom už jenom vyložit bágly, ložě a rozloučit se s kolama a Rudou. Tak Ahoj. Po dobré večeři jsme se sešli nad jabíkovým džusem a kecali jsme až do jedenácti. Poté Matouš vyňásil veđerku a chca nechca jsme musili do spacáku. Hrr ... Čhrr.

Napsal a vymyslel Preek

20 20

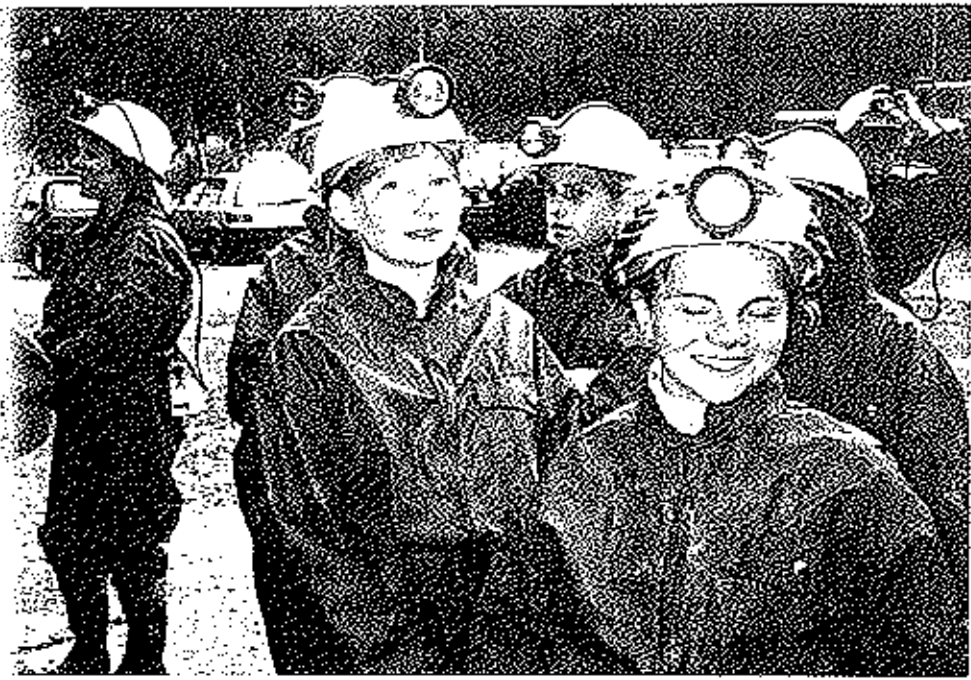
Pondělní ráno jsme nemožni ani dospat jak jsme se těšili až pojedem jezíky. Dnes nás čekalo asi 10 km a 2 jezíky. Ke konci dnešních vodních radovánek jsme se doplavili až k hradu Rožumberk, na který jsme vyrazili ihned po vybalení a postavení stanů. Vyrazili na hrad a zapoměli že v pondělí mají zavřeno - tak tedy až zítra. Po rozeběhu jsme (Čip, Čučla, Preck a Eliška) završili šlapání po silnici, když lze ject po vodě. A tak milá děvčata stopli tři táboráky na raftu: „Svezete nás do kempu“. „Ale jó, proč ne“ a tak jsme pokecali a ve zdraví dojeli do tábořiště. Pro našeho nejmenšího bylo překvapením, že jeden z nich měl také přezdívku Preck. V tábořišti jsme dali dobrou večeři a poslouchali líbivé známe písničky z místní hospůdky. A hráli a hráli a jestli nepřestali tak hráji dodnext..

Preck

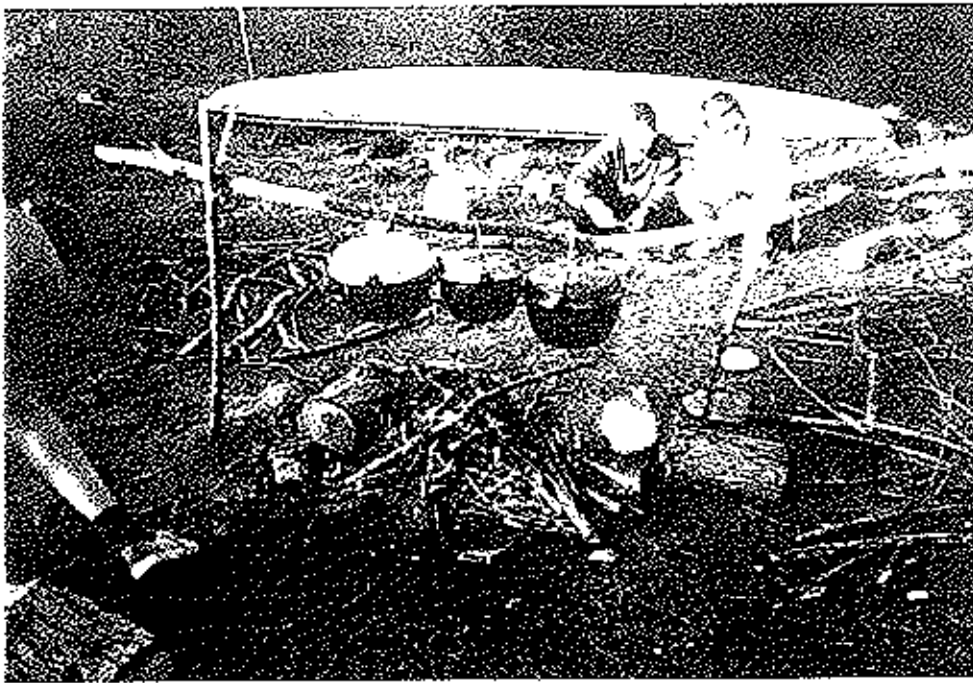
Úterý ráno někdy kolem osmé začali vodáci vylézat ze stanů a někdo se snažil o snídání. Po té jsme společně vyrazili na hrad Rožumberk v doprovodu jakési kočičky, která se vypařila u katovny. Podařilo se i opatřit lístky. Čekání nebylo dlouhé. Čas nám krátil železný sloník po kterém se dalo lézt a sedět. O hradu jsme se dozvěděli, že se skládá ze dvou částí: horní obývána bílou paní a dolní ve které je ubytovna pro civily. Bílá paní může být vysvobozena tím, kdo vyauští šifru namalovanou pod jejím obrazem. Další zajímavá pověst pravila, že každá dívka která si sedne na slona na nádvoří do roka obtěžká... což se dalo napravit jen tím, že pohladí jeho chobot. A tak po opuštění hradačních síní se naše dámy vydaly hládit slona (doufejme že to pomůže). Podařilo se nám navštívit i místní katovnu a mučírnu a některé mučící nástroje vyzkoušet na svých kamarádech. Na litě se trénovalo stínání hlav. Sergejovi a Špajdovi nasadili housličky a nebohý Preck byl natažen na skřípec, ale nic neřek a ani nepovyrostl. Potěšení všichni a někteří i bez újmy na zdraví došli do tábora, sbalili a šup do lodí na kterých jsme dojeli až do Pískárny. Po vydatné večeři kdy do jedné polévky jsme dali šest jiných jsme usedli k oběd a debatovali co dál. Zmožení dnešním dnem, z katovny, z vydatné večeře jsem usnuli a šťastně dožili rána.

Napsala Prekovka

1970

ALAN

Sobotní ráno bylo velmi studené a chladné. Upatlali jsme si chleba s něčím. A po této snídani jsme vyrazili. Na jednom krásném jezu pár odvážlivců (Míša, Bobr, Špajda, Preek a Sergej s Fordem) začalo trénovat náklony, traverz a závěs a za chvíli ne nich nebylo nic suchého. Pak jsme pokračovali až do naší cílové stanice „České Budějovice“. Ještě jsme nepostavili ani stany a už jsme se seznámili s našimi sousedy - taky voďáci z Prahy. A zda nemáme hlad a přinesli plný hrnec čokoládového pudinku s ovocem. Během vteřinky byl prázdný. Pěkně jsme poděkovali a šli jsme si udělat naši večeři - pět chlebů nad ohněm. Tři spadly do ohně a zbytek byl uškvařen na uhlí. Opět nás zachránili naši sousedé, kdy k ochutnávce donesli smažené sýry s hrncem bramborové kaše. Totálně přejedeni jsme si zazpívali a dokutáleli se do stanů.

Neděle ráno - vypořádali jsme se ze stanů a počali dělat snídani. Dopadlo to však jako předešlého dne - vývařovna od sousedů nám věnovala krupicovou kaši s kakacem. No a tak není divu, že toto je první akce ze které se vracím přejedená. Po akrobatických cvičích při balení jsme navázali lodě a mezitím než přijel Ruda jsme vyzkoušeli Basebali. Když Rudobus přijel, zapřáhli jsme vlek a vyjeli do Prahy.

Ahoj Otavo - vlastně Vítavo.